

двудневенъ бой ги разби, разкъса веригата имъ и ги накара да бѣгатъ едни къмъ Одринъ, а други къмъ Люле-Бургасъ. Втората армия разбива турскитѣ прѣдни редове, прѣвзема града Мустафа-паша (Свиленъ градъ) и се отиде пакъ къмъ Одринъ. Тука турската войска навлиза въ здравитѣ многобройни крѣпости и се приготвя да брани града. Втората армия се приближава съ боеве и почва да опасва отъ двѣтъ страни града, докато най-сетнѣ къмъ 15 октомврий съвършено го заобиколи и обсади. Българската войска трѣбваше да остане тука, да чака далнобойнитѣ топове и тогава чакъ да се опита да прѣвземе укрѣпленията съ пристѣпъ. Обаче нашата храбра войска не искаше да чака. Тя се нахвърли върху нѣколко крѣпости и сполучи да ги прѣвземе, но турцитѣ отъ другитѣ крѣпости съ голѣмитѣ топове имъ нанасяха голѣми врѣди. Да не се даватъ на вѣтъра много жертви, рѣшиха да не нападатъ вече крѣпости безъ голѣми топове. Ала турцитѣ си помислиха, че българитѣ сж слаби та тѣ се опитаха да излѣзатъ отъ крѣпоститѣ и да пробиятъ обсадния прѣстенъ. Всичкитѣ имъ трудове отиваха на халость, защото нашитѣ войници ги посрѣщаха съ градъ куршуми и гранати и ги накарваха пакъ да се скриятъ въ своитѣ дупки.

Другитѣ турски войски, които бѣха разбити на границата, събраха се, по рѣката между Люле-Бургасъ и Бунаръ-Хисаръ. Тука главнокомандуещия на турската армия самъ военния министъръ Назъмъ паша заповѣда да застрелятъ 50 души турски офицери и 200 — 300 войника, които бѣгали отъ бойното поле при Лозенградъ. Съ тѣзи страшни наказания той сполучи да спре изплашената си войска, засили я съ нова войска, която едва що бѣше при-